

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 21/04/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ CÁCH ĐỐI TRỊ PHIỀN NÃO (PHẦN BẢY)

Mỗi chúng ta đều có tập khí, phiền não sâu nặng, những tập khí, phiền não này đã được kết tập từ vô lượng kiếp. Có người hỏi tôi, vì sao họ đã tu hành đã ba, bốn năm rồi nhưng họ vẫn chưa thể chuyển đổi tập khí, phiền não. Chúng ta đã sống trong tập khí, phiền não ba mươi, bốn mươi năm vậy mà chúng ta muốn sau ba, bốn năm tập khí, phiền não của chúng ta sẽ không còn, đây chính là chúng ta đang có tâm tham. Chúng ta cho rằng chúng ta đã tu hành ba, bốn năm nhưng trong thời gian đó, chúng ta cũng chưa chắc đã thật tu, thật học do vậy chúng ta không thể thật chuyển đổi. Chúng ta thường chỉ làm cho dễ coi hay như người xưa nói là chúng ta chỉ: “*Làm bộ, làm tịch*”. Nếu chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ thật có kết quả!

Hòa Thượng nói: “*Tín đồ Kitô giáo có thể thăng Thiên vì họ không có ý niệm hưởng thụ “vinh hoa phú quý” mà họ có ý niệm dâng tặng tất cả cho chúa. Nếu họ có ý niệm “vinh hoa phú quý” là của mình thì họ không thể lên Thiên đường vì họ chưa phá trừ được ý niệm về “cái ta*”. Người tu hành các tôn giáo bạn muốn có được thành tựu thì họ cũng phải xa lìa “vinh hoa phú quý”. Nếu chúng ta cho rằng chúng ta đáng được hưởng thụ “vinh hoa phú quý” thì đó là chúng ta đã khẳng định “cái ta”.

Trong “*Kinh Kim Cang*” nói: “*Nếu Bồ Tát có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng thì đó không phải là Bồ Tát*”. Nếu chúng ta vẫn còn có ý niệm “cái ta”, “cái của ta” thì chúng ta không phải là người học Phật. Chúng ta phải buông xả không dính mắc ở nơi tâm. Chúng ta là đệ tử của Phật, khi chúng ta làm được bất cứ việc gì thì đó là nhờ ơn đức của Phật, công đức đó thuộc về Phật chứ không phải của chúng ta!

Khổng Lão Phu Tử cũng đã nói: “*Thuật nhi bất tác*”. Tất cả những lời Ngài nói đều là lời Ngài thuật lại lời của người xưa. Câu nói thể hiện sự kính nhường của Khổng Lão Phu Tử đối với các bậc tiền nhân. Thích Ca Mâu Ni Phật cũng nói: “*Ta chỉ thuật lại lời mà bầy đời chư Phật đã nói*”. Ngài cũng chỉ nói và làm theo lời của tiền nhân. Ngày nay, người thế gian cho rằng họ có thể tự sáng tạo, nghiên cứu và các công trình nghiên cứu đó là thuộc sở hữu của họ. Chúng ta học Phật, Thích Ca Mâu Ni Phật đã dạy chúng ta, bao đời Tổ Sư Đại Đức đã làm ra điển phạm cho chúng ta, chúng ta học chuẩn mực

Thánh Hiền, Khổng Lão Phu Tử đã dạy và rất nhiều tấm gương đức hạnh trong và ngoài nước đã làm ra chuẩn mực cho chúng ta vậy thì chúng ta chỉ cần nghe lời và thật làm là được! Điều tai hại nhất là chúng ta cho rằng mình “khôn” hơn Phật Bồ Tát và các bậc Thánh Hiền. Chúng ta không tin vào tiền nhân mà tự nghiên cứu ra các công trình của riêng mình. Đây là ý niệm vô cùng sai lầm!

Hòa Thượng nói: **“Trong “Kinh Du Già Giới Bản” nói: “Trọng tội thứ nhất chính là tự khen mình chê người”. Trong “Kinh Phạm Võng Giới Bản” cũng nói: “Tự khen mình chê người là một trong bốn trọng tội”. Vì sao việc tán thán chính mình hạ thấp người khác lại nặng đến như vậy? Đó là vì chúng ta dính tướng, chúng ta chấp chặt “cái ta”. Trên “Kinh Kim Cang” nói: “Nếu Bồ Tát có ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng thì đó không phải là Bồ Tát”. Nếu chúng ta có thêm cống cao ngã mạn, “tự dĩ vi thị” thì rất nghiêm trọng rồi!”**. Chúng ta phiền não ngày một thêm nhiều là do chúng ta luôn thấy mình là nhất. Chúng ta thường đối trị phiền não bằng cách giống như chúng dùng đá đè lên cổ, chúng ta tưởng rằng cổ đã chết nhưng khi nào chúng ta bỏ cục đá ra thì phiền não vẫn còn y như cũ.

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta có những tập khí này thì dù chúng ta làm nhiều việc tốt thì cũng chỉ có phước báu hữu lậu ở thế gian”**. “Phước báu hữu lậu” là phước báu còn sót lại. Phước báu hữu lậu không giúp chúng ta vượt thoát sinh tử. Chúng ta muốn có phước báu vô lậu thì chúng ta phải trừ bỏ những tập khí này. Trên Kinh Phật dạy chúng ta: **“Y giáo phụng hành”**. “Y” là giống y hệt, không khác chút nào. Chúng ta làm khác đi, thêm vào một chút thì đó là chúng ta “tự dĩ vi thị”, tự cho mình là đúng. Chúng ta làm việc gì với tâm “cống cao ngã mạn” thì chúng ta sẽ luôn bị phiền não.

Hòa Thượng nhắc: **“Những người học Phật, đặc biệt là người xuất gia phải một lòng một dạ cầu ra khỏi tam giới. Đây là đại tiền đề, đại phương châm của người học Phật”**. Mục tiêu tối thượng của chúng ta là ra khỏi ba cõi. “Tam giới” là dục giới, sắc giới và vô sắc giới. Chúng ta phải vượt thoát tất cả các cõi từ Địa ngục đến cõi trời Phi Tướng Phi Tướng Xứ. Tuổi thọ ở chúng sanh ở cõi trời Phi Tướng Phi Tướng Xứ là tám vạn đại kiếp. Các loại côn trùng kiến, muỗi tuổi thọ rất ngắn, có chúng sanh sống 7 ngày, 7 giờ hoặc có chúng sanh vừa sinh ra đã chết.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải buông xả một cách tinh sạch từ trong nội tâm “danh văn lợi dưỡng”, vinh hoa phú quý ở thế gian. Mỗi niệm chúng ta phải vì Phật pháp, vì chúng sanh, vì tương ứng với bốn nguyện của Phật A Di Đà và chư Phật. Nếu chúng ta vẫn còn “cái ta” thì chúng ta đã tương ứng với Ma. Ma và Phật khác nhau ở chỗ này!”**. Chúng ta phải buông xả một cách triệt để từ nơi nội tâm. “Ma” mỗi niệm vì chính mình, tự cho mình là đúng, tự cho mình là cừ khôi hơn người, cống cao ngã mạn. “Phật” mỗi niệm đều là vì chúng sanh, vì Phật pháp. Đây cũng chính là sự khác nhau giữa “tà” và “chánh”.

Đại tiền đề, đại phương châm của chúng ta là phải ra phải lui luân hồi vậy thì chúng ta phải tránh những việc khiến chúng ta đi vào luân hồi. Trong 300.000 học trò của Ngài Lý Bình Nam chỉ có 30 người vãng sanh, con số này tương đương với 10.000 người niệm Phật chỉ có một người vãng sanh. Đó là vì chúng ta không để đại tiền đề, đại phương châm này lên hàng đầu. Chúng ta vẫn để “*cái ta*”, “*cái của ta*” lên đầu thì chúng ta không thể vượt thoát luân hồi. Ngày nay, 300.000 người học Phật mới có một người vãng sanh vì mức độ ô nhiễm của con người càng lúc càng sâu, càng tinh vi hơn.

Ngày trước không có Internet nhưng ngày nay, ở trên núi cao cũng có mạng Internet. Trong pháp môn Tịnh Độ, mục đích tối thượng của người tu hành là phải vãng sanh, nếu chúng ta không vãng sanh thì không có việc gì đáng để bàn! Những việc chướng ngại việc vãng sanh thì chúng ta không lưu vào trong tâm. Hàng ngày, chúng ta đối nhân xử thế tiếp vật, làm việc chúng sanh đó là chúng ta “*từ bi xuất phương tiện*”. Chúng ta làm giống như Tổ Ấn Quang đã dạy chúng ta: “**Đốn luân tận phận**”. Dứt hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Chúng ta làm xong chúng ta không vướng mắc, dính bận. Chúng ta làm việc được tốt là vì chúng sanh nơi đó có phước, chúng sanh đủ duyên. Chúng ta đã tận lực làm mà việc không thành là do chúng sanh chưa đủ phước. Chúng ta làm tốt thì chúng ta không sinh tâm hoan hỷ, chúng ta làm không tốt thì chúng ta cũng không sinh tâm phiền não. Hòa Thượng nói: “**Nếu chúng ta hoan hỷ thì chúng ta đã bị hoan hỷ làm cho động tâm. Nếu chúng ta phiền não thì chúng ta đã bị phiền não làm cho động tâm!**”. Tất cả chỉ ở ngay trong một niệm.

Người thế gian rất dễ bị rung động bởi cảm tình hay như nhà Phật nói là: “**Cảm tình dụng sự**”. Niệm đầu chúng ta dùng lý trí nhưng niệm thứ hai chúng ta đã dùng cảm tình. Nhiều người làm một thời gian thì bị lún sâu vào “*cái ta*”, “*cái của ta*” nên họ phiền não mà họ không biết tại sao.

Hòa Thượng nói: “**Trên “Kinh Kim Cang” Phật nói: “Phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng, nhất thiết hữu vi pháp như mộng huyễn bào ảnh”. Đích thực tất cả đều là hư vọng, là mộng huyễn!**”. Hàng ngày, có rất nhiều việc có thể khiến chúng ta khởi phiền não vì vậy chúng ta phải ngày ngày học tập. Nếu chúng ta không được ngày ngày nhắc nhở thì đại tiền đề, đại phương châm của chúng ta sẽ bị lệch. Những tập khí, phiền não của chúng ta đã được huân tập từ vô lượng kiếp. Chúng ta quan sát hai đứa bé sơ sinh nằm trong nôi, nếu chúng ta tặng quà một đứa thì đứa bé bên cạnh sẽ òa khóc. Không có ai dạy chúng ta “*tự tư ích kỷ*”, “*tham, sân, si, mạn*” mà chúng ta vừa sinh ra đã có đầy đủ.

Đời này, chúng ta kiểm soát được để phiền não không khởi tác dụng thì đó là chúng ta đã là rất may mắn. Đây là lý do trong “**Kinh Đại Tập**” nói: “**Thời kỳ Mạt Pháp Tịnh Độ thành tựu**”. Chúng ta phải dùng câu “**A Di Đà Phật**” để buộc chặt tâm, chúng ta không buộc chặt tâm thì tâm chúng ta sẽ tùy tiện khởi “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tham,*

sân, sĩ”. Chúng ta muốn khởi được câu “**A Di Đà Phật**” để buộc chặt tâm cũng không phải là việc dễ dàng. Hòa Thượng nói: “**Chúng ta ngồi im nhưng nếu chúng ta không niệm Phật thì chúng ta sẽ vọng tưởng hoặc ngủ gật**”. Thời kỳ Mạt Pháp, chúng sanh không tin vào pháp môn Tịnh Độ, đây là một việc vô cùng đáng tiếc.

Chúng ta muốn đối trị tập khí, phiền não của chính mình cũng không đơn giản. Khi Hòa Thượng giảng “**Kinh Hoa Nghiêm Áo Chũ**” trên đài truyền hình Hoa Tạng, Ngài nói: “**Trong suốt 36 năm, không ngày nào tôi không niệm Phật, tụng Kinh, giảng pháp thế mà phiền não trong tôi vẫn đầy khởi!**”. Trong một ngày có 24 giờ, chúng ta kiểm soát tâm mình được mấy giờ? Chúng ta thường tùy thuận theo vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Việc kiểm soát tập khí, phiền não không dễ đối với người không thật làm và không khó đối với người thật làm. Chúng ta thật làm, chúng ta đặt chế độ cảnh báo sớm đối với tập khí, phiền não thì chúng ta sẽ sớm nhận ra và hóa giải chúng. Đây chính là công phu tu hành. Mỗi chúng ta phải tự đối trị tập khí, phiền não của chính mình. Nếu chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ sớm nhận ra và kiểm soát “**tự tư tự lợi**”, “**danh vọng lợi dưỡng**”, hưởng thụ “**năm dục sáu trần**”, “**tự tư tự lợi**”.

Ngày trước, có một người gọi cho tôi nói rằng, năng lực của tôi nếu đi làm việc này thì sẽ kiếm được rất nhiều tiền. Tôi nói, tôi đang tích cực làm những việc lợi ích cho người khác, tôi không còn quan tâm đến tiền bạc. Một người gọi điện nói rằng, họ có bốn viên xá lợi Phật, họ muốn tặng cho tôi hai viên. Tôi nói, xá lợi Phật vô cùng quý nên họ nên mang đến cúng dường cho những ngôi chùa lớn để nhiều người có thể chiêm ngưỡng. Tôi trả lời dứt khoát, không do dự nên tôi đã thoát được phiền não. Việc đối trị phiền não không khó nếu như chúng ta thật làm!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!